

Самотният Скаут

Част I

Джонатан Од, се бе отказал от живота си сред хората преди петнадесет години. От тогава кръстосваше космоса на борда на собственият си кораб "Опортюнини". Джонатан беше пилот, изследовател, учен, търговец и изобретател. Но еднчкото нещо, което не му се отдаваше, бе това да се разбира с другите хора. По-голямата част от живота си той прекара опитвайки с всички сили. Въпреки, че се справяше с всяка задача без проблем, не можеше да се задържи на една работа повече от два месеца, нито да завърже стабилни приятелства. Нямахше математическо уравнение, която да го затрудни, но цял живот се мъчеше безуспешно да разгадае алгоритмите на човешкото поведение и тайните на нормалното общуване с околните. А на повечето хора това се отдаваше с лекота и сякаш се случваше естествено и от само себе си.

Усещаше, че останалите хора не го оценяват по достойнство, защото съзнаваше собствените си възможности. От друга страна нямаше как да ги вини, тъй като очевидно нещо бе сбъркано в него самия и той сякаш отблъскваше себеподобните си.

На двадесет и четири годишна възраст, Джонатан реши, че опитите му да се впише в човешкото общество са един експеримент, който му коства твърде много време и енергия, които следваше да се посветят на по-стойностни неща. С малкото си спестени пари той купи стар, голям транспортен кораб от клас TS-7. Корабът се продаваше като ресурс за резервни части, тъй като бе в толкова лошо състояние, че никой не би тръгнал да го поправя. Джонатан обаче се захвана точно с това. Прекара следващите три месеца от живота си на гигантското гробище за космически кораби на планетата Хария 12. Живееше в закупения от него бракуван транспортер. Хранеше се с каквото намери. Първо се захвана да конструира няколко робота, които му помагаша с пренасянето на по-тежките елементи. Роботите винаги са били негова единствена компания. След като създаде три конструкторни робота, премина към основната работа - да вдъхне живот на своя кораб. Обикаляйки цялото гробище, откри необходимите части за да възстанови двата двигателя. След това подмени цялата електроника и навигационни системи. Голяма част от корпуса на кораба също имаше нужда от поправка. По-несъществените елементи свързани с комфорта и интериора той остави във вида в който закупи летателното средство. За момента имаше други приоритети, искаше първо да се превърне в напълно автономен човек, а за тази цел му трябваше работещ кораб.

Най-трудната част беше намирането на енергиен източник за реактора. Касетката с гориво бе почти напълно изчерпана и нямаше да стигне за никъде. Джонатан не разполагаше с достатъчно пари за да купи нова, а нито една от тези които намери в гробището, не съдържаше достатъчно гориво.

Наложил се да отдели цели две седмици само за създаването на машина рециклираща стари касети, чрез която остатъчното гориво можеше да се извлече от тях и

да се зареди в една единствена. Това се практикуваше, но в големите заводи за рециклиране. Считаше се за изключително опасно неоторизирано лице, да се опитва да ги отваря. В света на науката и техниката обаче за Джонатан нямаше тайни.

И така един ден, когато касетата бе заредена и всички системи минаха успешна проверка, събудилият се за втори живот “Опортюнители” напусна планетата Хария 12, отнасяйки със себе си своят единствен член на екипажа.

Джонатан щеше завинаги да помни момента в който, старият, очукан кораб, неуверено преодоля гравитацията, оставяйки зад себе си мрачното гробище. Набирайки нужната височина, премина на пълна мощност устремявайки се към звездите. Сякаш се раждаше за втори път, за да започне истинският си живот.

Од се захвана с професията на свободен космически превозвач. Тя се считаше за трудна и хората се задържаха на нея по няколко години, колкото да съберат пари за нещо друго. Свързана бе с дълги и самотни пътувания, пилотите страдаха от липса на контакт с приятелите, семействата си, своите близки хора и любими места. За него обаче такива неща не съществуваха и тази професия му даваше единствената възможност да живее свободно, във от бремето на обществените отношения. Контактта му с човешки същества се свеждаше до приемането на поръчката и доставянето ѝ до съответната точка.

Петнадесет години по-късно, Джонатан се чувстваше удовлетворен, след дълги щастливи години прекарани в творческо единение. Сега той беше тридесет и девет годишен мъж, относително висок и леко пълен. Дългата му кестенява и често пъти не сресана коса се спускаше във всички посоки. Той се разхождаше обикновено облечен в груби работни дрехи.

“Опортюнители” продължаваше да изпълнява поръчки, но вече транспортираше само едно нещо - злато. Този чудодееен метал, бе съпътствал човека в цялата му история още от най-древни времена. И до ден днешен златото продължаваше да бъде мерна единица за стойност и хората го с събираха, натрупваха, разменяха. В последните години, Джонатан извършваше курсове от отдалечени астероидни колонии, където златото се добиваше, до планети от Земния съюз, където то се търгуваше. Астероидите се намираха в пограничната зона, на места където понякога силите за сигурност на Земния съюз имаха символично присъствие. Малцина бяха онези, които се наемаха да гарантират сигурното превозване на пратките със злато. Още по-малко пък успяваха да се докажат като сигурни превозвачи. Ето защо те печелеха много. И Джонатан беше богат.

За него обаче, това бе работа по между другото. Основното си време той прекарваше в това, което винаги бе искал да прави – изследваше космоса.

През последните петнадесет години много неща на борда на “Опортюнители” претърпяха промяна. Всеки квадратен сантиметър от кораба бе обновен до неузнаваемост.

Някогашния транспортер сега имаше не два, а четири основни двигателя, собствена разработка на Од. Те можеха да развият невероятната дванадесета светлинна скорост, а за снабдяването им с колосално количество енергия се грижеха два реактора, също специална модификация на Джонатан.

Изобретателят бе снабдил кораба си с електроника, която превъзхождаше всичко съществуващо до момента, включително и стелт заглушители, за каквито се говореше, че военните са започнали да използват съвсем от скоро.

Понякога пирати или аркусианци решаваха да нападнат кораба му, но това само правеше денят по-забавен. В първите години, всичко беше събирано от скрап, но в момента оръжейните системи на кораба биеха по мощност и прецизност дори последните военни разработки плод на работата на стотици учени. Всичко това Джонатан бе изградил сам на кораба си. Товарно пространство вече почти нямаше. За щастие, златото заемаше малко пространство. Огромният товарен отсег бе разделени на множество по-малки помещения, превърнати в лаборатории, цехове, работилници и дори библиотека.

Джонатан бе успял да съгради свой собствен съвършен и неразрушим свят и се чувстваше прекрасно в него.

В последните месеци, един от основните обекти на научният му интерес бяха същества, наречени от него самия - астероидни червей. Въпросните организми обитаваха обекти с малък размер и почти нулева гравитация. Подобно на земните си съименници тези необикновени създания имаха дълго и начленено тяло. Разликата бе в размера. Астероидните червей живееха в безкраен лабиринт от кухни вътре в скалните парчета и телата им достигаха до шестнадесет метра дължина и около два метра в диаметър.

Първоначално червеите привлякоха вниманието на Джонатан, тъй като бе крайно необяснимо откъде си набавяха енергия и гравивни вещества за да поддържат живота си. След дълги наблюдения и известен брой лабораторни експерименти, той установи че представляват форми на живот на силициева основа. Силицият се съдържаше заедно с други минерали в изобилие на астероидите. Червеите притежаваха чадървидни израстъци, чиито широки краища се подаваха над повърхността на скалите. От самото начало, Джонатан предположи, че те имат връзка с набавянето на енергия. След още изследвания хипотезата му се потвърди. Въпросните органи играеха ролята на колектори за космическа радиация. Радиацията служеше като източник на енергия в метаболизма на червеите, също както светлината при фотосинтезиращите растения.

Хубавото беше, че наблюденията над тези особени създания можеше да се съчетава с посещения до астероидите където се добиваше злато.

Именно такъв курс бе приел Од преди три дни. Обади му се от колонията на астероидът Плаймонт. Тя беше толкова отдалечена от, че на практика не се считаше за част от Земния съюз и военни кораби не патрулираха в този район. Опазването на колонията от набези на пирати, престъпници или аркусианците беше отговорност единствено на самите жители и те вече четиридесет години някак си се справяха. Районът обаче беше толкова опасен, че само неколцина закоравели космически вълци си позволяваха да приемат товари от чисто злато и да пътуват с тях докато достигнат до по-цивилизовани места. Од естествено беше един от тях.

В този момент той се намираше в една от високо-технологичните работилници на борда на "Опортюнити". Цяла сутрин бе работил по калибрирането на системата за впръскване на гориво в новият костюм за излизане в откритият космос, който разработваше вече половин година. Костюмът бе напълно готов, единствено проклетото

впръскване на гориво в дюзите ставаше понякога твърде рязко. Това щеше да повлияе на координацията му, докато извършваше сложни ремонтни дейности по корпуса на кораба.

–Сър, извинявам се, че Ви безпокоя, но имам приоритетно съобщение! – Чу се гласът на Моз - бордовият компютър. Джонатан му бе заповядал да не го безпокои и щом като Моз въпреки това се свързваше с него, значи трябваше да е нещо важно.

–Какво има Моз?

–Сър, шестнадесет неидентифицирани кораба чакат в астероидното поле на около 3,5 светлинни години от предварително предвиденият ни курс. След сравнение с базата данни съм положителен, че това са пирати. Сегашният ни курс ще им предостави удобна позиция за атака от засада. Желаете ли да нанесете корекции в курса?

–Не! – Отговори Джонатан, като хвърли съвсем бегъл поглед върху навигационният дисплей, който висеше в от тавана в края на залата.

–В такъв случай бих препоръчал да присъствате на мостика в случай, че те ни нападнат.

–Първо, Моз, ти можеш и сам да се справиш с тези нещастници, голямо момче си! Второ, те няма да ни нападнат. Знаят много добре, че сме празни. Ще изчакат първо да натоварим златото от Плаймонт и ще ни атакуват на връщане.

–Да, Сър. Ще Ви държа в течение, ако има промяна на тактическата обстановка.

–Благодаря ти!

Моз, изкуственият интелект на кораба, бе също творение на Джонатан. Сам бе написал програмният му код, а след това около две години отне “обучението” на новото изкуствено съзнание, докато стане що годе адекватно. В момента освен, че можеше почти самостоятелно да управлява всички процеси на кораба, Моз беше и отлична компания. Джонатан често пъти се шегуваше с него или водеше продължителни разговори. Имаше всичките положителни страни на общуването с човешко същество, но без излишните усложнения.

Од работи над костюма още два часа, през които нищо извънредно не се случи. Той само веднъж хвърли бърз поглед на тактическият дисплей, колкото да се увери, че шестнадесетте пиратски кораба са си там, от където той подозираше че няма да се помръднат пред да е натоварил златото.

Когато най-сетне му омръзна да се занимава с калибровката на костюма, запамети работните файлове и напусна работилницата. Озова се в светъл и чист коридор, с бял под и таван и бледо-сини стени по които имаше работещи дисплей готови винаги да му предложат необходимата информация при поискване. Нямахте нищо общо с мрачния интериор и корозиралите метални повърхности, които изпълваха кораба преди петнадесет години, когато го купи.

Джонатан обичаше чистотата, реда и технологиите. От всичко това имаше в изобилие на борда на “Опортюнети”.

Без да бърза той се запъти към предната част на кораба, където се намираше главният мостик. Влизайки в залата пред него се откри очарователна картина изобилстваща от екрани, локатори и всякаква апаратура. Тук беше сърцето на кораба и то туптеше с равномерен и правилен ритъм. Най-отпред се намираше главният дисплей, който за момента показваше картина от външните камери. В далечината се забелязваше

сиянието на астероидът Плаймонт. След броени минути щяха да навлязат в зоната контролирана от местните сили за самоотбрана.

Од се отпусна в голямото, ергономично кресло заемащо централно място в командната зала. Някога с нотка на самоирония той бе определил това място като тронът в собственото му малко царство.

– Искам капучино! – рече той с уморен глас. Дългите часове работа го бяха изтозили. След по-малко от минута, пъргав сървис бот донесе чаша с горещата напитка. Той отпи бавно след което се чу очакваното съобщение:

–Сър, от астероидът се опитват да се свържат с нас.

–Дай да ги чуем Моз! – Махна с ръка Джонатан.

–Здравейте, тук е Ръководството на Космическите Полети (РКП) на астероидът Плаймонт. Моля идентифицирайте се.

–Тук, “Опортюнители”. Транспортен кораб от клас TS-7. Целта на посещението ми е търговски полет. Моля за разрешение за кацане на главното летище. – Последва кратка пауза, след което от РКП отговориха:

–Прието “Опортюнители” имате разрешение за кацане на четвърта площадка. Поради завишената пиратска активност ще бъдете ескортиран от наш изстребител. Край!

Джонатан въздъхна. Сякаш той имаше нужда от смешният им изстребител.

Две минути по-късно бордовият компютър Моз съобщи:

–Сър, имаме обект насочващ се към нас с висока скорост. Идва по направление на астероида.

–Това ще да е техният така наречен изстребител. – Отговори през смях Од. – Покажи го на главния екран! – Незабавно на екрана се появи увеличен образ в реално време на приближаващият обект.

–Хм...изглежда като Ягуар 3. Би ли го сканирал?

–Да, сър. – В този момент отстрани на главното изображение се появи триизмерни схеми показващи резултата от вътрешното сканиране. Джонатан го разглеждаше с интерес, като от време навреме увеличаваше определени елементи от схемите и ги завърташе в така че да ги огледа от различни ъгли.

–Прилича на Ягуар 3, но всъщност само скелета е. Тази машина е сглобена от какво ли не. Донякъде ми напомня на нашето бебче.

–Двигателите са много впечатляващи, сър.

–Така е. Според мен могат да развият поне девета светлинна, с което се изравняват с тези използвани в съвременните Ягуар 7.

–И оръжията си ги бива.

–Да, да... – Джонатан продължаваше с нескрито въодушевление да увеличава и да разглежда все нови и нови елементи от приближаващият кораб, сякаш бе попаднал на истинска находка. – ...впечатляващо!

–Сър, налага се да Ви съобщя, че и те правят същото.

–Какво?

–Сканират ни. Скоро ще имат пълна представа за въоръжението и останалите възможности на кораба ни. Да активирам ли анти-сканиращото поле?

–Не, остави ги! И без това, като гледам техният скенер сигурно може да го преодолее.

–Сър, те искат да се свържат с нас!

–Пусни ги. – В този момент по високоговорителя се чу изненадващ женски глас:

–Тук “Гардиън Ейнджъл” до “Опортюнители”. Ще ви ескортирам до площадка номер четири. Край!

Джонатан се замисли за момент. Гласът звучеше звънливо и енергично. Сякаш бе на млада жена. Това му харесваше, но същевременно го караше да се чувства нервен. Поначало изпитваше затруднения да общува, а с младите жени трудността сякаш се увеличаваше десетократно.

–Тук “Опортюнители” до “Гардиън Ейнджъл” прието! – Бе единственото което успя да каже.

Малкият изстребител скоро достигна до големият транспортен кораб, направи бърз завои и се изравни с него. Сега двата космически съда с равномерна скорост се придвижваха към астероида.

Плаймонт беше интересно място. Силовото поле задържаше атмосферата, а на повърхността работеха няколко генератора за изкуствена гравитация, подобни на тези в космическите кораби. Имаше един единствен град с население от около сто хиляди души – Плаймонт Сити. Всичко останало бяха мини за добив на злато, чрез които местното население се препитаваше.

Двата кораба се спуснаха през изкуствената атмосфера и плавно кацнаха на предварително предвидените площадки. Джонатан се изправи от капитанския стол и се насочи към един от люковете свързващи “Опортюнители” с външния свят. За първи път от няколко месеца насам щеше да общува очи в очи с други човешки същества. Надяваше се срещата да бъде възможно най-кратка. Последният път, когато това стана, един от търговците на злато му лепна някакъв отвратителен грип.

Съскач звук от декомпресия съпътства разгерметизирането на люка. За момент нахлуващата дневна светлина накара Од да сбърчи вежди. Едно от неудобствата да живееш на планета или в случая на астероид, бе че слънцето нямаше опция за регулиране на светлината.

От входа на кораба се спусна метална стълбичка по която Джонатан слезе оказвайки се на прашна бетонна площадка. Силният вятър навяваше пясък от заобикалящият пустинен пейзаж. Той си помисли, че това сигурно е отвратително за местните жители, чиито обувки вероятно вечно се пълнеха с пясъчинки. За петнадесетте години прекарани на борда на “Опортюнители” бе свикнал на стерилна чистота и своеволията на дивата природа никак не му се нравеха

След секунди към площадката се приближи тежък контейнеровоз придвижващ се на антигравитационна възглавница. Контейнеровозът спря пред входа на товарното отделение на “Опортюнители” и от него слезе едър мъж с посивели коси и дълги мустаци.

–Здравейте, аз съм г-н Мус. С мен разговаряйте! – Човекът протегна ръка за поздрав. Както винаги в такива случаи, Джонатан му отвърна с неуверено ръкостискане при което ръката му сякаш увисна като умряла риба в захвата на събеседника.

–Здравейте, да...хм.. аз съм г-н Од.

–Тук са два контейнера по три тона злато. – Продължи търговецът. Няма промяна в плана ще искаме от вас да ги предадете на нашият агент, на планетата Вега 1. Пътят до там е

дълъг, но опасният участък ще е само в началото, докато сте на около 3 светлинни години от Плаймонт.

– Не се притеснявайте за това. Поръчката ще пристигне навреме. – Каза малко по-уверено Джонатан. Въпреки, че дълбоко в себе си бе напълно сигурен в собствените си способности и в превъзходството на кораба, който сам бе построил, при общуването си с други хора не можеше да се отърве от усещането, че те непрекъснато го преценяват, че му нямат доверие и се съмняват в уменията му. Ето защо му бе крайно трудно да изглежда уверен, каквото и да ставаше.

– Сигурен съм в това г-н Од. Репутацията Ви е безупречна. – Отговори г-н Мус. Джонатан направи опит за нещо като усмивка.

Търговецът се отдалечи и започна да се разпорежда, така че контейнерите да бъдат натоварени час по-скоро на кораба. В тези кратки минути на бездействие Джонатан се облегна на кораба си и вдиша от въздуха. Е, трябваше да признае, че животът на открито имаше някои предимства. Макар и пълен с аерозоли, алергени и какви ли не други гадости, естественият въздух все пак бе някак по-приятен за дишане.

Изведнъж се случи нещо което привлече вниманието му. Младата пилотка на странният изстребител, който го бе ескортирал, се разхождаше по пистата. Тя бе оставила шлема си и пустинният вятър игриво развяваше прекрасната и кестенява коса. Момичето изглеждаше по-младо отколкото бе предположил. Може би нямаше двадесет години. Нима позволяваха на такива хлапета да карат изстребител?! Луда работа! Впитият пилотски костюм сякаш извайваше стегнатото и стройно тяло. Тя се придвижваше уверено, същевременно елегантно и сякаш крехката ѝ снага едвам докосваше земята. Кожата на лицето ѝ имаше приятен тъмен загар, който някак естествено преминаваше в блестящите ѝ кафяви очи. Очи, които сякаш го пронизаха щом погледите им случайно се пресякоха.

– Здравей...ъ-ъ-ъ...– Той чувстваше, че трябва да каже още нещо– Как мина...полетът? – Тонът, гласът, нервните кълчения на пръстите му, всичко издаваше ужасна неувереност и дори страх. Тя го погледна с онзи поглед, с който повечето хора го даряваха след неуспешните му опити за осъществяване на социален контакт. Особено хубавите жени.

– Ами...нормално. – Отвърна тя сконфузено. Само за няколко секунди и едно изречение, той някак си бе съумял да я накара да се почувства некомфортно. Чак сам се учудваше на таланта си!

Все пак си заслужаваше да опита да продължи разговора. Тези устни изглеждаха твърди и същевременно чувствени. Пустинният вятър изпращаше ароматът ѝ право към неговото обоняние.

– Хей, Ейнджъл! Ела насам! – Някакъв груб мъжки глас се провикна откъм изстребителя. Човек приличащ на механик бе спрял с всъдехода си наблизо.

– Добре, татко сега идвам! – Отвърна тя и тръгна забързано.

Поне научи името ѝ.

Златото бързо бе натоварено на борда на “Опортюнети”. Мустакатият търговец се приближи отново:

– Готови сме, г-н Од. Пожелавам ви късмет и успешно изпълнение на полета Ви. – Късметът нямаше нищо общо с успехът – замисли се Джонатан, но отговори на глас:

– Да...ъ-ъ-ъ...благодаря Ви. – След тази кратка размяна на реплики, г-н Мус сякаш понечи да му подаде ръка за довиждане, но в последния момент се отказа и просто кимна.

Джонатан се покатери енергично по стълбичката и се озова на борда на своя кораб. Люкът зад него се затвори изолирайки го напълно от външният свят. Сега когато се намираше отново в центъра на собствената си вселена, той възвърна своята увереност и спокойствие.

– Сър, докато отсъствахте проведох пълна диагностика на системите. Всичко е в отлично състояние.

– Разбира се, че е Моз! Включвай двигателите и да се махаме от това проклето място, колкото се може по-бързо!

– Да, Сър! – Четирите мощни двигателя освободиха своята тяга и корабът плавно се отдели от повърхността на астероида. Когато Од стигна до мостика и се тръшна в капитанското кресло, те вече излизаха от атмосферата.

– Сър, имаме си компания! – На главният дисплей отново се появи в реално време образ на досадният малък изстребител, който явно не се отказваше да ги следва.

– Тук “Гардиън Ейнджъл” до “Опортюнители”, ще Ви ескортираме до края на нашата зона за отговорност, край!

– Разбрано! – Отвърна Джонатан едвам сдържайки раздражението си. Какво си въобразяваше малката фръцла? Че, тя може да пази него?! Че нейният ескорт имаше някакво значение? Та нали ако пиратите наистина ги нападнаха, нейното присъствие щеше да е само едно усложнение и нищо повече.

Такива мисли го вълнуваха до момента в който достигнаха границата от три светлинни години.

– “Гардиън Ейнджъл” до “Опортюнители” разделяме се! Пожелавам ви успешен полет.

– Да...ъ-ъ-ъ...лека и безаварийна! – Върви на майната си! – Мислеше си Джонатан, докато се разделяха.

Сега вече той най-сетне остана сам. Макар и не за дълго.

– Сър, шестнадесетте пиратски кораба се насочват право към нас с голяма скорост.

– Изпрати им предупредително съобщение!

– Да, Сър!

Пиратите обаче игнорираха съобщението и продължаваха да летят с пълна тяга към “Опортюнители”.

Горките. Нямаха си и идея с кого се захващат! – Помисли си Джонатан, докато наблюдаваше как първите три летателни апарата навлизат в обхвата на далекобойните плазмени оръдия. Системата за прицелване беше толкова усъвършенствана, че можеше с огромна прецизност да изчисли траекторията на снаряда съобразно посоката и скоростта на мишената.

– Огън! – Трите изстрела на плазмените оръдия се почувстваха като едва забележима вибрация на борда на “Опортюнители”. Съобразително, Моз показа резултатът от стрелбата на главният дисплей. И трите цели бяха поразени и се разлетяха на хиляди парчета, а искрящите експлозии заемаха половината от екрана.

Останалите пиратски кораби рязко намалиха скоростта. Те вероятно си бяха мислили, че си имат работа с нормален TS-7. Че им остава още доста време преди да

навлязат в ефективният обхват на оръжията му. Че дори ще успеят преди това да изстрелят своите самоделни ракети, които да поразят плазмените оръдия. Уплашени до смърт пиратите направиха завой на сто и осемдесет градуса и с пълна сила побягнаха в обратна посока. Битката приключи.

Джонатан изсумтя. Разбира се можеше да изчака всичките шестнадесет кораба да навлязат в ефективния радиус на неговите оръжия. Така с един удар щеше да реши проблема с пиратите около Плаймонт поне за два-три месеца. Но защо да улеснява живота на нахаканата госпожица Ейнджъл? Нека се оправя сама, като знае толкова – и той се засмя при тази мисъл.